

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593385360.pdf> (tilgået 16. oktober 2021)

Anvendt udgave: Arvingen

↪ I stedet for Hende fik jeg Valdemar. Jeg skal ikke nægte, at jeg i Førstningen blev noget trykket ved at see ham, dels for Mindernes Skyld, dels fordi han syntes mig saa begunstiget ved allerede at kunne gaae i Uniform og med Vaaben. Naar han gik til Akademiet med et Par Bøger i Haanden, bar han dem saa let, og i Forhold til Uniformen og Dolken fremkaldte de den Forestilling, at for ham var Videnskaben et Middel til at skjærpe og oplive Personligheden, for mig var den Noget, hvori Personligheden skulde gaae op. Men den dybe Hengivenhed, vi nærrede for hinanden, forvandlede snart det, der kunde været bittert, til noget Behageligt og Forskjønnende. At jeg dog havde beholdt ham uforandret, blev ligesom en Bebudelse om, at det Væsenlige ikke var tabt eller skulde komme igjen, og han førte Talen om vore Fremtidsudsigter tilbage til det Punkt, da vi første Gang havde omtalt dem og været oppe at slaaes om dem: Jeg skulde blive Officier i Landetaten; efter at have taget *artium* og maaskee 2den Examen skulde jeg gaae til Høiskolen; det var for ham en afgjort Sag, og paa denne Maade omtalte han mig til dem af sine Kammerater, som jeg gjorde Bekjendtskab med, og jeg gik ind derpaa, tildels vel for at tage Rang ved Siden af dem. Naar vi vare flere samlede, kunde Sagen blive discuteret med den Forstandighed og det poetiske og kaade Overmod, der kan være i saadanne Dreng. De kunde ikke lide Studenterne; det var Bogorme, der gjorde Fordring paa Aandsaristokrati. De elskede heller ikke Landetaten, skjøndt den kunde være god nok for sig. Jeg kunde gaae til Høiskolen; men naar jeg saa havde lært Noget, var der ingen videre Udsigt for mig, Intet at udrette, jeg maatte gaae i fremmed Krigstjeneste, hos Russerne eller Østerrigerne, saa kunde jeg avancere ordenlig, blive General. Og dette blev ikke sagt som en Compliment til mig, som indirecte Anerkjendelse af usædvanlige Evner eller stor Tapperhed, men kun for at tilkjendegive, at saa høit maatte jeg naae for at blive lig med, hvad Enhver af dem aspirerede til: dansk Orlogscapitain.